

NORÐOYASTEVNAN '94**Bilarnir
vórðu
goldnir
í hondina**

Eitt stórt arbeiðspláss í Klaksvík í fímti- og sekstiárunum var bilstøðin Auto. Tað serliga við bilstøðini var, at ein maður átti allar bilarnar, sum koyrdu har. 69 ára gamli Hjørleif Waag Høgenesen hevur ikki verið tann, ið hevur verið mest frammi í samfelagnum. Í vikuni stukku vit inn á gólvið hjá honum at práta um tíðina við Auto og annars fjóltáttaða lívið, hann hevur havt í Klaksvík og á Vágshøgnum, har hann framvegis býr og arbeiðir

Tað er í sambandi við norðoyastevnuablaðið, at vit práta við Hjørleif, og hann heldur fyri, at stevnan hevur verið gott inntøkugrundarlag hjá teimum, sum fáast við hýrúgvognskoyring.

– Tað var týðningarmikið á norðoyastevnu at syrgja fyri, at allir bilarnir vóru tøkir allar 24 tíðarnar. Tí varð vaktarhald skipað um stevnuna.

Men hvussu kom etta við bilkoyringini í lag, fregnast vit og lata Hjørleif greiða

frá:

– Eg arbeiðdi undir krígnunum og fyrstu árinu eftir kríggj hjá Einar Waag, sum var mammubeiggi og gubbi mín. Hann átti vørugvogn, sum eg koyrði. Áhugin fyri bilum vaks, og eg dugði at síggja, at framtíðarmøguleikar vóru í bilvinnuni.

Eg hevði stórt ynski um at fáa mín egna bil, og tí gjørdi vit báðir eina avtalu, soleiðis at eg yvirtók bilin eftir ávíst áramál. Fyri tað

koyrði eg ókeypis fyri hann, samstundis sum eg vann pening við at koyra fyri onnur. Og í 1950 átti eg fyrsta bilin.

Hjørleif sá bilin sum eitt vinnutól. Hann setti setur í bilin aftan og fór at koyra hýrúgvogn, samstundis sum bilurin var vørugvognur.

Tað vóru pengar í hesi vinnuni. Tíðirnar í Føroyum vóru vánaligar í Føroyum í fímtiárunum, men tær vóru frægst í Klaksvík, har vinnuvirksemi øktist og tilflytingin var so stór, at fólkatalið eftir stuttari tíð tvífaldaðist.

Bilatalið varð økt ár um ár, og tá tað var hægst, átti Hjørleif sjeið bilar og ein buss.

– Í fyrstuni var talan um familjufyrirteku, har alt gekk fyri seg heima við hús. Seinni innrættaðu vit bilstøð í kjallaranum við rúmi til teir, ið koyrdu, og konan, sum hevði ansað telefonini, fekk hjálp frá telefondamum.

Nógv skuldi til fyri at fáa einmansfyrirteku at hanga saman, hvussu bar tú teg at?

– Fíggjarliga partinum havi eg altíð tikið mær av

sjálvur. Eg havi altíð sæð tað fyrri týðningarmikið, ja alneyðugt, alla tíðina at hava fingurin á pulsinum og vita, hvar tú fleyt fíggjarliga. Tí varð gjørt upp mánad fyri mánað, og bilarnir, sum vóru skiftir annað og triðja hvørt ár vóru goldnir kontant, tí tað varð gjørd ein reell avskrivning, soleiðis at tá bilurin skuldi skiftast, so var peningurin tøkur.

Tá tú hevur vinnuligt virki so tætt uppi í tí privata, er ógvuliga týðningarmikið at hava hesi bæði tingini fullkomuliga atskild. Familjan fekk tað, hon hevði brúk fyri, men restin fór í raksturinn av virkinum.

At fáa hetta at hanga saman fíggjarliga, at syrgja fyri at bilarnir vóru í góðum standi og at hava fólk til teir var tíðarkrevjandi, men tað hevur ikki kenst tungt. Mær hevur dámt tað ógvuliga væl, og tíðin er ríkin av stað, greiðir Hjørleif frá.

Í eitt tólv ára skeið hevði hann busskoyring, og eina tíð vóru tveir bussar.

– Hetta datt burtur í 1973. Tá var grundarlagið fyri busskoyringini burtur, og tað gekk aftur á við hýrúgvognskoyringini. Tá gjørd-

ist tað alt meiri vanligt, at fólk fekk sær bil sjálvi, so vit kunnu siga, at vælfærdin beindi fyri góðu inntøkuni, sum hýrúgvognskoyringin hevði verið tá í meiri enn tjúgu ár.

Verkstað og handil

Niels Michael Jacobsen, sum var ættaður úr Heimistovu á Uppsølum, hevði í drúgt áramál handil á Vágshøgnum. Konan var dansk og hon og synirnir báðir vóru flutt niður at búgva. Í 1963 flutti Niels Michael niður, og tá keypti Hjørleif krambúðina.

– Tað var ikki fyri at reka handil, men heldur tí eg helt, at tað var neyðugt við meiri pláss til bilarnar. Vit gjørdi verkstað, sum arbeiðdi upp á okkara bilar og annars var vanligur bilverkstaður.

Men í 1973 fóru vit sjálvi at reka handilin. Tað vóru døtrarnar, sum skumpaðu undir, og tað var kanska heppið, tí tíðin hevur víst, at hýrúgvognstíðin var farin.

– Eg havi havt nóg mikið at fara upp til hvønn dag, heilsan hevur verið góð, og hugurin at arbeiða er framvegis góður. Sjálvsagt fer kropsliga orkan at ganga undan, tá tú nærkast 70, men tá tú hevur egið virki ber til at halda á við at arbeiða so leingi orkan og hugurin eru har. Og tað kemur mær ikki til hugs at gevast, tá møguleikin fyri at arbeiða er har, sigur Hjørleif Waag Høgenesen.

–nes

Hjørleif koyrir framvegis skúlabørnini. Her avmyndaður av Harald Petersen.

Hjørleif millum húsini og ein av mongu Morris-bilunum, hann hevði í fímtiárunum. Seinni skifti hann Morris úr við Ford Taunus